

בסוד האמונה

מאמרים מחזקים באמונה ואורחות חיים

יהודי אף פעם לא לבד!

אהבת ה'

הטלטלות
במזרח
התיכון
והגילוי
הנפלא
מאחורי
הקלעים

החטא
הגדול
כשיהודי
שוכח
שהוא בן
של מלך

הברכה
והקללה
תלויות
במקבל

הכל מכוון
למעלה!

מדי בוקר מתהפכות הכותרות במזרח התיכון. המטוטלת נעה בין מלחמת עולם שלישית לשוויץ של המזרח התיכון. יום אחד דריכות גדולה על סף מלחמה גדולה ולמחרת שוב עיסקה. המהפכה הזו אפילו מעוררת גיחוך, אולי הנשיא יבקש לשים את תשומת הלב לעניין זה, אנחנו יודעים להסב את תשומת הלב למבט אמיתי. בזמן בו מטוסים עמדו להמריא, יהודים רבים בעלי צימרים ממתונים להזדמנות השנתית, בד בבד קווי ה' יחליפו כח, ביקשו להחליף כוח, לרגע של שלווה נפש בתוך העולם הגועש. אלפי יהודים שעושים את פרנסתם דווקא בימים אלו, פרנסתם אינה תלויה בנשיא הג'ינגי אלא בידיו של בורא עולם. חלומות של עיסקה, ודמיונות של פריחה הם לא הסיפור האמיתי יש כאן סיפור גדול שמתגלם מול עינינו, ומה לא יעשה היצר כדי שלא נביט בו. גם כשנהנה מטיול מפנק את הקרדיט ניתן למנהלי החוף והמלון המפואר, לחברת התיירות לעירייה שמתכננת אירועים כה רבים. אך דווקא כשפוגשים את הטבע זו הזדמנות להקשיב לעקה האילמת שיוצאת מבין ההרים.

במפגש מול הטבע, אחרי שנה רצופה של הסחות דעת, של עיתונים, נורות ומסכים מרצדים, של פרסומים, גרפים ותחזיות בלהות. אין רגע צרוף כמו שהאדם פוגש את הטבע, מישיר מבט ופוגש רק את בורא עולם, בהרים בהם לא נגעה יד אדם, מכתשי ענק ושיפולים שאין בהם שום כלי מלאכותי, כולם כפי שחקקם הבורא, זהו הזמן לפגוש את המהות, אני בן של בורא עולם, הוא שם אותי בעולם, הוא מדבר אלי מתוך ההרים, גם אם את קולו לא אשמע, לו הטה אוזן ארגיש, שהוא רוצה ועושה הכל כדי שיהיה לי נעים וכיף, בכמה אהבה הוא עוטפני. זאת עלינו לזכור, עלינו ללכת בראש מורם. יש לנו אבא שבשמים והוא כל יכול. הוא שעשה את הכל, גם במשכנתא, גם בחינוך הילדים, אל לנו לדאוג לעולם, אבינו מלכנו שם איתנו!

בכל מצב שהוא - אבא איתי!

הכתוב אומר "בנים אתם לה' אלוהיכם וגו' לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת" ותמהו המפרשים, מה הקשר בין בנים אתם לה' אלוהיכם לאיסור לשים קרחה

בין עיניכם למת? ומבאר הדעת זקנים מבעלי התוספות וזה לשונו "בנים אתם לה' אלקיכם, ולכם אם מת אביכם הבשר ודם, "לא תתגדדו" שהרי אינכם יתומים בכך, כי יש לכם אב שהוא חי וקיים לעולם יתברך ויתעלה שמו. אבל הגוי שמת אביו, יש לו להתגודד כי יותר אין לו אבא, כי נשאר רק הפסל שעשוי מעץ ומאבן שאין בו מועיל וכמו שהנביא אומר "אומרים לעץ אבי אתה ולאבן את ילדיתנו".

וכך היה אומר רבי אהרן מקרלין זצ"ל כי "החטא הגדול ביותר של אדם מישראל כשהוא שוכח שהוא בן מלך!"

וכך פירש היסוד העבודה על דברי הכתוב "מוסר ה' בני אל תמאס", את מוסר ה' אל תשכח לעולם ותזכור תמיד שאתה בני, שיש לך אב שהוא כל יכול ולכן אל תמאס אל תלכלך עצמך. ועוד נראה לפרש "אל תמאס" אל תביט במיאוס בקשיים שעוברים עליך כי תזכור כאן נמצא מוסר ה' כאן המסר מאבינו מלכנו אב הרחמים, תביט באמונה!

הברכה והקללה תלויות במקבל!

הכתוב אומר "ונתתה את הברכה על הר גריזים ואת הקללה על הר עיבל" כתב הרש"ר הירש זצ"ל, הר גריזים והר עיבל הם שני הרים בהרי אפרים, ועדיין הר גריזים הוא בדרום הר שכם וכולו עטוף בירק וגינות מכסות את המדרגות, ואילו הר עיבל הוא תלול צחיח ושומם. הר עיבל גבוה כשמונה מאות רגל והר גריזים מעט פחות. שני ההרים הללו ממחישים יפה את הברכה והקללה, שניהם מתרוממים על אותה האדמה ואותה טיפה של גשם ושל טל מרווה את שניהם, מעל שניהם חולף אותו ענן ואף על פי כן הר עיבל שומם וצחיח והר גריזים מלא וצמח, כך הברכה והקללה אינן תלויות בנסיבות החיצוניות אלא איך אנחנו נקבל, האם נבין שהכל מאת אבינו שבשמים ונראה את הברכה ואת טוב ה'.

הכתוב אומר "את הברכה אשר תשמעו והקללה אם לא תשמעו" ופירש רבי שלמה גאנצפריד זצ"ל בספרו 'אפריון' כי הטעם שבלשון הברכה נאמר 'אשר' ובקללה 'אם' שהוא לשון ספק, כי הקב"ה מתנהג עימו באהבה עצומה כמו האב לבנו הקטן, שתחילה נותן לו מתנות וכמו שאמר חז"ל "מי הקדמני ואשלם, כלום אדם מל אדם את בנו עד שלא נתתי לו בן, כלום עשה מעקה עד שלא נתתי לו בית" וכו', אבל העונש אינו בא עד לאחר שעברו, כי הקב"ה מביא את הברכה לאדם עוד לפני השכר כדי שיוכל לעבוד את ה' כראוי, כדי שירגיש טוב, שיוכל לכוון עצמו לטוב ולברכה.

לאן מופנה המבט?

הכתוב אומר "וזה אשר לא תאכלו וגו' והראה" ומפרש רש"י "ולמה נקרא שמה ראה, שרואה ביותר". וכתוב בגמרא "תנא, עומדת בבבל ורואה נבלה בארץ ישראל" ושאל אחד הצדיקים, אם עוף כזה הוא בעל תכונות כל כך מדהימות מדוע טימאתו התורה ואסרה אותו באכילה? וביאר שעוף שעומד בחו"ל ורואה נבילה בארץ ישראל, מחפש את השליליות, חייב להיות עוף טמא! ועוד למדנו מי שרואה ביותר זהו אות לחוסר אמונה, חוסר טהרה.

אמרת השבוע

"כל אדם זקוק למידה ידועה של דאגות או ייסורין. ספינה ללא מטען מטלטלת ואף עלולה להתהפך".

(רבי יצחק אייזיק מקאמרנא)

הכתוב אומר "תהום אל תהום קורא לקול צינור" ומפרש הרש"ר הירש זצ"ל כי לעיתים נסיונות החיים נדמים כמו גלי הים גל שמתנגש בגל ושצף בלתי פוסק, צרות רבות וסבל שאינו קל אבל באמת גם מה שנראה כסערה של תהום מול תהום כולם הם רק "לקול צינור" כולם נשמעים לקולו של הקב"ה שמנווט את הסערות כמו צינור כמו זרימת מים מסודרת רגועה, ברורה ומכוננת אל המטרה! יהי רצון שנזכה תמיד להביט במבט של אמונה.

שבת שלום ומבורך, יהושע

נפלאותיך אשיחה- סיפורי השגחה פרטית

בר מצווה בהשגחה פרטית נפלאה

סיפר מגיד המשירים הרב יעקב שיש שליט"א: אל אחד מראשי הישיבות בבני ברק נכנס תלמיד וביקש לדבר ביחידות עם ראש הישיבה. כשנסגרה הדלת הבחור פרץ בבכי ושפך את מר ליבו כי השבוע הגיעו התשובות שנערכו מביקת אביו, והתברר כי הוא חולה במחלה הנוראה. אביו הוא יהודי צעיר בשנות החמישים לחייו, והבית מלא בילדים. הבחור היה שבור וביקש חיזוק.

ראש הישיבה שמע אותו, נתן לו לבכות וחיזק אותו באמונה, לאחר מכן אמר "הבה נעשה מעשה. השבת יש בישיבה שבת חופשית וכל הבחורים נוסעים. נקרא לעוד משונה בחורים, וביחד אנחנו נהיה מניין" נשכור הסעה לכותל המערבי ונתפלל שם, זו לא תהיה סתם תפילה, נגמור בל"נ את ספר התהילים, נאמר י"ג מידות ונבקע רקיעים, בעזרת ה' עוד נראה ניסים ונפלאות.

הרעיון השיב את נפשו של הבחור והוא התגייס במהירות לאסוף עוד שמונה בחורים. באחת עשרה בלילה בליל שישי התאספו ראש הישיבה והבחורים ליד הטנדר, אלא שאז התברר כי העשירי לא הגיע, בתחילה חיכו לו אלא שכחלוף הזמן החלו להפנים שהוא כנראה לא יבוא. הם היו אובדי עצות, מה עושים? אין מניין, ואי אפשר לגייס בין רגע עוד אחד, שכן מדובר על תפילה שתארוך כשעתיים וחצי לכל הפחות לא כולל הנסיעה.

תוך כדי המתנה ונסיון נואש ליצור קשר עם הבחור החסר, חלף במקום אחד מבחורי הישיבה, אהרן שמו, כשתרמילו על שכמו. ראש הישיבה קיבלו בחום ובשמחה גלויה "הו אהרן, אתה בדיוק האדם המתאים במקום המתאים. אנחנו בדרך לכותל ובדרך בחור אחד נעלם לנו, אולי תוכל לבוא במקומו? אך אהרן נענה בשלילה, צר לו אבל הוא בדרך לביתו באופקים. יש לו טרמפ שממתין לו. הוא מכורח לנסוע הביתה.

ראש הישיבה החליט לשתף אותו בסיפור שבוודאי יניע מיתר בליבו. הוא יצא מהטנדר, סימן לאהרן שיבוא לפינה צדדית ואמר: "אחד מן הבחורים בטנדר שאיני נוקב בשמו זקוק לתפילה

חמה עבור אביו החולה. אנא ממך, אין לנו מנין! דחה את הנסיעה שלך". אך אהרן השיב "אני לא יכול, אני בדרך לאופקים". ראש הישיבה הפציר בו "אולי בכל אופן".

ואז אהרן הגיב בגילוי לב "אני רוצה לומר לראש הישיבה משהו שעד עכשיו נמנעתי לספר, לא נעים לגלות אך כדי שתבינו את פשר סירובי אני מספר. לפני כשנתיים נפלט אבי ממעגל העבודה ומאז אין לנו שום מקור הכנסה, אימי גם היא אינה עובדת ובבית יש הרבה ילדים. להוריי אין בקושי פרוטה, אנו חיים מכספי חלוקות וכספי צדקה בלי שום משכורת מסודרת. כעת הגיע אחי לגיל בר מצווה אף אחד לא מדבר על בר מצווה באולם. אין לנו אפילו כסף ללחם. אבל מה אומרים לנער יקר שכל כך מצפה לחגוג את הבר מצווה כמו כולם? שאין אירוע?

ואהרן המשיך: "אתמול התקשרה אימי ואמרה 'אהרן, בר מצווה אין באפשרותנו לעשות אבל לכל הפחות נעשה לו שבת חגיגית במיוחד, נזמין את כל הנשואים והדודים, נעשה שבת ובר מצווה שלא יצא בלי כלום. הסכמתי אבל ידעתי שגם שבת כזו עולה כסף שאין לנו. אבל אימי התקשרה כי היא שמעה על מקום באופקים שבו נערכת חלוקה למשפחות מדי שישי בוקר, כל מיני חנויות מביאות פירות וירקות וקפואים, אימי בקשה שאחזור מוקדם ומיד לאחר התפילה אשיג כל מה שאפשר להשיג". ואז נאנח עמוקות. ראש הישיבה הבין אותו. אהרן הלך וחזר כעבור רבע שעה כשהוא הסביר שאמנם הוא חייב להגיע לאופקים, אך כעת חייו של אביו של החבר מוטלים על כף האוזניים, הוא ידלג על שינה הלילה למען רפואתו של האב החולה.

בשעה שלוש לפנות בוקר סימו הבחורים את התהילים. הם היו מאד רעבים. ראש הישיבה הציע לנסוע לאנג'ל ולקנות לחמניות ומעט רוגאלך אבל הם התעקשו "ליל שישי עכשיו" ואין מנהג בני הישיבות לאכול לחמניות בליל שישי. צריכים משהו חם, טשולנט טוב. "הצדק איתכם", השיב ראש הישיבה. אבל מהיכן אביא לכם טשולנט בשלוש לפנות בוקר בכותל המערבי? לאחד הבחורים היה רעיון. במאה שערים יש קייטרינג של הרב חשין, בנו הוא בוגר הישיבה והוא מכיר את הנפשות הפועלות. הרב חשין מן הסתם אינו ישן אלא עסוק בהכנת האוכל לשבת, הבה נתקשר אליו. הרב חשין הזמין למאה שערים והבטיח לארגן הכל נתן להם שפע וכל טוב. הם הביעו את התפעלותם מנדיבות ליבו. הרב חשין היה מודאג הוא סיפר להם שמישהו הזמין הזמנה רצינית עם מנות רבות, ובכל טוב וכשבא לתאם איתם לגבי השינוע הם השיבו שהם ביטלו את ההזמנה. כעת הוא תקוע עם מאה ושישים מנות.

ראש הישיבה סיפר לו את סיפורו של אהרן, הרב חשין התרגש מן הסיפור וביקש אם הקב"ה זימן את המצווה שתהיה מושלמת. הוא נתן לנהג הטנדר מאתיים שקל, העמיס את כל מגשי האוכל והורה לבחורים להגיע לאופקים עם אהרן ביחד עם כל האוכל. במוצ"ש התקשרה האשה לראש הישיבה מרוגשת וסיפרה כי זה שנתיים ימים שאינם אוכלים סעודת שבת ראוייה פעמים שאכלו רק ירקות, פעמים שרק עופות, הכל בהתאם לחלוקה השבועית. התפילה החמה בכותל המערבי והחסד של הבחורים הביאו שמחה גדולה למשפחתו של אהרן ולחתן בר המצווה.